

viser i Sammenligning med Danmark. Brændevinsskat-Lovforslaget, som det nu foreligger, har altsaa kastet Moralen over Bord. Det er meget klogt, men derved vinder det ikke i mine og mit Partis Øjne, thi tilbage bliver det simple Forsøg paa at færdige den store Befolknings indirekte Skatter, og et saadant Forsøg ville vi selvfølgelig fra vor Side modsætte os til det yderste. Saaledes som Brændevinsskatten foreligger sammenkoblet med den Toldlov, der er vedtagen i Landstinget, finder jeg, at disse to sammenkoblede Loves Oversendelse til Folketinget er noget, der nærmer sig til Fornærmelse mod dette Ting og den Befolkning, vi repræsenterer, thi disse to sammenkoblede Love ville simpelt hen medføre en Forøgelse af den samlede Skattebyrde, som hviler paa den danske Befolkning. Men selv om man havde strakt sig videre i Landstinget end nu, saa at man kunde tænke sig, at der vilde komme noget ud af den Fællesudvalgsbehandling, hvorpaa man fra Højres og Regeringens Side har slaaet, selv om man havde strakt sig videre, saa at man kunde opnaa Balance, altsaa lige saa stor en Nedgang paa Toldloven som Opgang paa Brændevinsskatten, vilde jeg modsætte mig en saadan saakaldt Toldreform, thi det vilde jo kun betyde, at man lettede Toldsatserne for den hele Befolkning, ja maaske endogsaa for visse Satsers Vedkommende for den bedre stillede Del af Befolkningen, men derimod forøgede Skatterne meget stærkt for den mindre bemidlede Del af Befolkningen. Thi det er, som det ærede Medlem for Nykøbing (R. Claussen) ganske rigtig paaviste, særlig Landbefolkningen, der vilde komme til at lide under denne Brændevinsskat, og særlig den mest ubemidlede Del af den, nemlig Landarbejderne. Ja, jeg vil endogsaa gaa videre og sige, at selv om man vilde gøre Forsøg paa at paavise, at der var en stærkere Nedgang paa Toldloven end der var Nedgang i Statsindtægterne gennem Brændevinsskatten, vilde jeg tilraade den allerskarpeste Kritik over for en saadan Toldreform. Jeg vilde tilraade at se efter paa det allernøjagtigste, om det nu ikke alligevel skulde vise sig, at det til syvende og sidst blev Statskassen, der tjente, og Befolkningen, der tabte. Det er ganske rigtigt, hvad det ærede Medlem for Æbeltoft (Neergaard) sagde her i Forgaars, at det altid havde været Folketingets principielle Standpunkt, at der skulde være en samlet Nedgang i Statens samlede Skatteindtægt. Det er rigtigt, at det har været Folketingets prin-

cielle Standpunkt, dog vel at mærke, naar Folketinget følte sig som Folketing, følte; at det virkelig var Folkets Repræsentation, at det sad her for at varetage Folkets Interesser. Men det ærede Medlem for Æbeltoft vil ganske vist vide, at der var et Tidsrum fra 1890—95, da det Parti, som det ærede Medlem fra Æbeltoft tilhører, havde Hovedindflydelsen, var det afgørende og udslagsgivende Parti i Folketinget, da de moderate og Højre sad i Flertal i Folketinget. Da hyldede man ikke dette Princip, men opgav det. Jeg vil derfor gerne gribe Lejligheden til at protestere imod, hvad det ærede Medlem for Æbeltoft i Forgaars sagde, at Folketinget altid havde hævdet, at der skulde være en samlet Nedgang paa den samlede Skatteindtægt. Den i sin Tid saa meget udskregne delvise Skattereform, Sukker- og Ølskatten af 1891, har ikke medført en samlet Nedgang af Statens samlede Toldindtægter, men har tværtimod medført en Forøgelse af Statens Toldindtægter paa over 3 Mill. Kr. Hvis ærede Medlemmer ville se efter i det sidst udkomne Nummer af statistisk Aarvog, ville de der let kunne finde alle de paagældende Tal; og det har en vis Interesse at fremdrage dem. Thi naar Befolkningen en Gang er bleven narret, maa den helst blive gjort saa klar som muligt derover, for at den kan undgaa at blive det en Gang til. Situationen kunde hen paa Foraaret forme sig ganske i samme Retning som i Foraaret 1891, da den store Sammensmeltning skete, den, der fastslog en Toldreform ved Udveksling af visse Skatter mod at give Højre og Regeringen og Landstinget andre Skatter. Dog, efter de Foredrag, vi hørte i Forgaars fra det ærede Medlem for Slagelse (Køedt) og fra det ærede Medlem for Ringkøbing (J. C. Christensen) i Dag og efter hele Stillingen i Øjeblikket, tror jeg ikke, at den vil forme sig saaledes igen, men vi vide i alt Fald, at der er stærke Kræfter oppe, der arbejder for, at den paa ny maatte forme sig saaledes. Det kan da have sin Betydning at være klar over, hvordan Befolkningen blev narret den Gang, idet det var Statskassen, der tjente i 1891, for at vi ikke skulde rende fejl en Gang til. Under Forhandlingen om den saakaldte Toldreform i 1891, Sukker- og Ølskatten, udtalte den daværende Finansminister, Estrup, at efter hans Beregning vilde Udvekslingen af Ølskatten mod en Nedsættelse af Sukker- og Petroleumstolden medføre et samlet Tab for Statskassen af ca. 1,600,000 Kr. De daværende Ordførere for Sammensmeltningen,